

Ποίημα: Ι. Πολέμη: Ο τυφλός προ του Σταυρού (Ιωάννης Πολέμης)

- Τί εἶν' ἡ βοή στο Γολγοθᾶ πού κόσμος τρέχει ἀπάνω;
- Πηγαίνουν νά σταυρώσουν δυὸ μαζί μὲ κάποιον πλᾶνο.
- Ποιοὶ νᾶν οἱ δυὸ, πού ἐκδικητὴς ὁ χάρος τοὺς προσμένει;
- Κλέφτες, φονιάδες, ἄρπαγες, κακούργοι ξακουσμένοι.
- Καὶ ποιὸς ὁ πλᾶνος πού κὶ αὐτὸς θὰ σταυρωθῇ μαζί τους;
- Τοὺς Φαρισαίους ρώτησε, εἶναι δουλειὰ δική τους!
- Θὰ πάω νὰ δῶ...

Εἶπα νὰ δῶ κὶ ἦρθαν στο νοῦ μου πάλι.
Τὰ χρόνια πού ἤμουνα τυφλός. Τυφλός! Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι
δὲν ξέρετε πόσο ἡ ψυχὴ μέσα στὰ στήθη εἶν' ἄδεια,
ὅταν μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα βαδίζει στὰ σκοτάδια!
Πῶς τὴ θυμοῦμαι τὴ στιγμή πού ἐστάθη αὐτὸς μπροστὰ μου
καὶ μ' εὐσπλαχνίσθη, κὶ ἔσκυψε, πῆρε πηλὸ ἀπὸ χάμου
κὶ ἀλείφοντας τὰ μάτια μου μὲ τὸν πηλὸ ἐκείνο,
μοῦ εἶπε νὰ πάω στοῦ Σιλωάμ τὴ στέρνα νὰ τα πλύνω!

Ὅταν τὸν πρωτοακτίκρυσά τὸν Φωτοδότῃ ἐμπρὸς μου,
στὴν ὄψη του εἶδα ὅλες μαζί τὶς ὁμορφιές τοῦ κόσμου.
Μοσχοβολοῦσε κὶ ἔλαμπε τὸ κάθε κίνημά του...
Φῶς καὶ τὰ χεῖλη, κὶ ἡ φωνή, τὰ μάτια κὶ ἡ ματιά του.

Στὰ χεῖλη του ἡ παρηγοριά, στὰ μάτια του ἡ ἐλπίδα...
Ἔστρεψα τότε ὀλόγυρα τὰ δυὸ μου μάτια κὶ εἶδα
κάθε πού ζεῖ καὶ πού δὲν ζεῖ, κὶ εἶδα παντοῦ γραμμένη
τὴν ὄψη του, λὲς κὶ ἦτανε καθρέπτῃς του ἡ οἰκουμένη.

Φῶς ἡ ζωὴ, χαρὰ τὸ φῶς! Ἀς πάω νὰ δῶ τὸν πλᾶνο
πού θὰ καρφώσουν στο Σταυρό. Κατὰ τὸ λόφο ἐπάνω
κόσμος, περιγελάσματα κὶ ὀχλοβοή κὶ ἀντάρα
χίλιες φωνές σὰν μιὰ φωνή κὶ ὅλες σὰν μιὰ κατάρα.
Ποῦ πάει; Σπρώχνει καὶ σπρώχνεται καὶ πνίγεται καὶ πνίγει,
καὶ σταματᾷ προσμένοντας. Παράμερα ξανοίγει
τρέις μαυροφόρες μοῦ κρατοῦν μιὰ λιγοθυμισμένη.
Θὲ νᾶναι μάνα ἡ δῦστυχη! Ξάφνω, μὲ μιὰς σωπαίνει
τὸ πλῆθος πού ἀνταριάζονταν. -Γκάπ! Γκούπ! Καρφώνουν, κρότοι
πνιγμένοι μὲς στὰ βογγητά! Ὑψώνονται οἱ δυὸ πρῶτοι
σταυροί· κανεῖς δὲν στρέφεται. Γκάπ! Γκούπ! Ξανακαρφώνουν
μὰ βόγγος δὲν ἀκούγεται. Νὰ, καὶ τὸν τρίτον ὑψώνουν

Πῶς; Σὺ ποὺ μοῦδωσες τὸ φῶς, ἐσένα πλᾶνο λένε;
Κί ἦταν γραφτό τὰ μάτια μου νὰ βλέπουν γιὰ νὰ κλαῖνε;
Τὶ νὰ τὰ κάνω καὶ τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ κάλλη;
Πάρε τὸ φῶς ποὺ μοῦδωσες καὶ τύφλωσέ με πάλι!

Ποίημα: Επάνω στον σταυρό, Χρ. Παγ.

Σήμερα πένθιμα χτυπά η καμπάνα
κι ο άνεμος λυπητερά βογκά...
Σήμερα πικροκλαίει μια δόλια μάνα
το Γιο της το μονάκριβο, που στο σταυρό πονά...

Στο μέτωπο τ' αγκαθερό Τού φόρεσαν στεφάνι
κι όλοι Τον περιπαίζουνε και Τον περιγελούν...!
Στα χέρια Του Τού δώσανε του βάλτου ένα καλάμι
και δεν μπορούν τον πόνο Του σαν άνθρωποι ν' ακούν...!

Κι εκείνος, πάντα αλύγιστος ως τη στερνή την ώρα,
ήρεμος στέκει τώρα!
Και τα ωχρά τα χείλη Του μ' αγάπη ψιθυρίζουν:
«Συγχώρα τους, Πατέρα μου, τι κάνουν δεν γνωρίζουν...»

Ποίημα: Αναστάσεως Ημέρα..., Γεώργιος Βερίτης.

Ποια μέρα έχει τη χάρη σου,
ω ημερών καμάρι,
ποια εορτή τη δόξα σου,
ποια τη δική σου χάρη;

Παντού σκορπάς συ τη χαρά,
παντού την ευθυμία,
ημερά Αναστάσεως
και εορτών κυρία.

Παντού τραγούδια και χαρές
και ευτυχία φέρνεις,
μαζί με τον Θεάνθρωπο
κι εμάς στα ύψη παίρνεις.

«Χριστός ανέστη εκ νεκρών»
μελωδικά μάς ψάλλεις
και μ' ευωδιές λιβανωτού,
μόσκου μάς περιβάλλεις.

Ποια μέρα ή ποια εορτή
έχει την ομορφιά σου,
τα άφθαστα τα κάλλη σου,
τη χάρη τη δικιά σου;